

**R.P. Ioannis De Lvgo Hispalensis, É Societate Iesv, Jn
Collegio Romano Eivsdem Societatis Olim Theologiae
Professoris, nunc S. R. E. Cardinalis, Dispvtaiones
Scholasticae, & Morales, De virtute, & ...**

Lugo, Juan de

Lvgdvni, 1666

VIII. De aliis qualitatibus confessionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82358](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82358)

annum à Ianuario ad Decembrem, vt nos computamus, ita consequenter esse dicendum.

Obiicit, quod procul dubio ab hoc homine exigetur confessio noua anno sequenti, alioquin excommunicabitur de nouo. Respondetur, excommunicabitur, (vt dixi) pro defectu communionis, quæ quidem Palchate sequenti de nouo debetur, & ad quam prærequiritur noua confessio, si habet conscientiam peccati mortalis: si hanc autem conscientiam non habet, non debet confiteri, etiam si nunquam fuisset antea confessus, nedum si confessus iam fuit.

Dubitatur undecimò, an qui præuidet, postea non sibi futuram opportunitatem confitendi hoc anno, debeat præuenire, & confiteri in medio anni? Respondetur affirmatiuè cum enim præceptum sit vniuersale pro toto anno, obligat ad confitendum in ea parte anni, qua possum; sicut alia præcepta similia, v.g. audiendi sacrum die Dominica; debeat enim illud audire hora decima, quando in sequentibus horis non potero. Hinc fit, quando habes peccata reservata tenetur confiteri nunc Prælato, vel habenti facultatem absolendi, si non sperat futuram copiam similis Confessarii in reliqua parte anni.

Dices non tenetur homo præuenire mane in recitatione totius officij, quando præuidet futurum impedimentum vespere. Respondetur aliquos ita asserere, quando impedimentum non est voluntarium, sed necessarium, vt morbus, vel captiuitas, &c. nepe tunc non esse obligationem præueniendi. Alij tamen communiter id negant, vt Vasquez in præsentibus dicto dub. 2. n. 8. Sed licet daretur antecedens, non valet consequentia, quia anticipatio in officio diuino videtur esse licita ex privilegio, quo posset aliquis nolle vtiat verò in nostro casu non datur talis anticipatio, cum præceptum confitendi non obliget peculiariter pro reliqua anni parte, sed pro toto anno, sicut præceptum audiendi sacrum die festo.

SECTIO VIII.

De aliis qualitatibus confessionis.

Multa numerari solent qualitates confessionis, de quibus partim in superioribus dictum est; partim in propriis locis dicendum erit, partim nihil, aut parum notandum occurrit. Illas itaque breuiter attingemus, ne aliquis eas fortasse desideret. Prima conditio est, quod sit *simplex*: hoc est illa sola explicentur, quæ ad peccati grauitatem intelligendam pertinent, aliis omnibus relictis, vt superfluis dirigente, & adiuvante Confessario, cuius industria penitentes crassiores in hac parte, & femina potissimum indigent.

Secunda conditio est, quod sit *humilis*. Resplendet autem hæc humilitas in habitu etiam externo, & gestu penitentis. Vnde in Catechismo admonentur Parochi, vt doceant fideles caeremonias, & ritus seruari solitos in Ecclesia in confessione: qui licet necessarii non sint ostendunt tamen dignitatem Sacramenti, ac disponunt animum penitentis, & ad Dei gratiam facilius consequendam præparant. Ad hanc etiam humilitatem spectat ne quis ad vitandam solum confusionem, relicto ordinario confessario, alterum adeat, vt peccatum grauius confiteatur, ne apud ordinarium confessarium bonam existimationem amittat: quod licet aliquando prudenter fieret; rarissime tamen expediet, & regulariter vituperabile est.

Tertia conditio est, quod sit *pura*, videlicet, quod fiat ex pura intentione placandi Deum, obediendi Ecclesie, fugiendi animæ periculum, &c. Circa quod occurrit questio non leuis an defectus huius

conditionis ita vitiet confessionem, vt reddat eam inuolidam, quod dubium operæ pretium erit, si ex professo examinetur *sect. seq.*

Quarta conditio est, quod sit *fidelis*, hoc est, absque mendacio, circa quam est vulgaris questio, an omne mendacium in confessione sit peccatum mortale. De hoc tamen egimus quantum sufficit *dist. 14. sect. 8.* vbi diximus mendacium circa peccata mortalia esse mortale, circa venialia verò non semper, nisi quando illa darentur pro materia, posset tamen penitentem non dare illa pro materia, sed alia, in quibus non mentitur, & dicemus *infra disp. 6. sect. 2. circa finem.*

Alia quinque conditiones assignari solent, quod sit *frequens*, *munda*, *discreta*, *libens*, *verecunda*. Circa quas nihil oportet notare. Circa vltimam tamen obseruauit meritò Syluester *verb. Confessor. 1. §. 5.* vt verecundia seruetur, non debere Sacerdotem audire feminam cum qua peccauit.

Decima conditio est, quod sit *integra*, quod quidem in confessione veniali necessarium non est; *Integra* quoad mortalia verò est omnino necessarium. Qualis autem debeat esse hæc integritas, & an semper requiratur, tractandum ex professo est *disp. seq.*

Vndecima conditio est, quod sit *secreta*, de quo *Secreta* diximus *supra sect. 5.* non esse contra Christi institutionem, quod penitens publice confiteatur, id tamen nec regulariter expedire, nec esse sub præcepto. Confessarius tamen debet ex parte sua secretum procurare. Vnde meritò reprehenduntur Parochi, qui, vt breuitati consulant, pueros iam doli capaces simul plures audiunt, & interrogant. Imò nec doli non capaces deberent publice interrogare, maxime de iis rebus, quæ ad eorum ignominiam possunt ab aliis memoria retineri, & adultis postea exprobari.

Quinque alia conditiones adduntur, vt sit *lachrymabilis*, *fortis*, *acensans*, *accelerata*, hoc est, non differant longè post peccatum, & denique *parere parata*: quatenus penitens paratus esse debet ad exequenda illa, quæ Confessarius dixerit teneri ipsum facere, v.g. restituere, occasionem proximam relinquere, implere etiam penitentiam grauem, prout infra agentes de satisfactione Sacramentali latius explicabitur. Nunc illam tertiam qualitatem *puritatis* in intentione requisitam magis in particulari examinemus.

SECTIO IX.

Vtrum confessio ex fine malo, ita vitietur, vt Sacramentum sit irritum? Vbi, An actus penitentiae possit ex fine extrinseco vitari?

Aliqui antiquiores in vniuersum videtur affirmare, irritum, & infructuosum esse hoc Sacramentum, si ex malo fine penitens illud velit recipere; ita videtur sentire Syluester, *verb. Confessio 1. q. 7. §. 9.* vbi ait, quod confessio, quæ principaliter fit propter vanam gloriam, non est valida, neque per illam impletur præceptum Ecclesie; quia de essentia confessionis est, quod fiat spe veniæ. Idem videtur tenere Angelus *verbo, vana gloria, §. 1.* vbi ait, quod conacionari, Missam, celebrare, & alia principaliter ditino cultui dicata facere propter honorem aut vanam gloriam, est peccatum mortale, & verbo *Confessio 1. §. 14.* dicit, eum, qui confitetur solum, ne notetur in populo, aut coactus à Prælato, teneri iterum confiteri, quia peccat mortaliter, constituendo illum finem confessioni: si tamen confiteatur propter Deum, & vt